

Villamos
16 JUN 10

Kis bot áll a nagy Duna mentében

Pecázók munkában

Izgalmas beszámoló a halfogta kukacról, kukacfogta horogról, horogfogta emberről, emberfogta semmiről

Ujjajta szerencsés-játék ütötte fel a fejét Budán. A játékosok a Duna partján jönnek össze, naplemente felé, mikor a budai hegyek árnyéka rávetül a vízre s az esti szelek kihordják a partra a víz halszagát. A szerencsés-játékosok felsorakoznak egymás mellett a parton, főleg a Margit-híd és a Kossuth-híd között, hosszú botokat lógatnak a Dunába, a bot végén zsinég van, a zsinég végén horog, a horog végén kerti kukac, a kukac végén hal — lenne, ha bolond lenne és bekapná. Szóval a nyerés esélye nem nagy, de a tét is kicsi: évi ötven forint, melyet horgászati engedélyért kell fizetni.

Humoros látvány messziről a szüntelenül mozgásban lévő hosszú sor.

Mert a víz viszi lefelé a horgászfelszerelésnek a nyélen túl lévő részét és a szerencsevadász megy utána a parton, mint egy gályarab. Amikor a mozgólépcső végére ér, kirántja a horgot a Dunából, visszasétál az utolsó játékos mögé, nagy lendülettel bevágja a csalétket a felszereléssel a Dunába és folytatja a sétát a Fekete-tenger irányában. Az ember azt gondolná, hogy „hátsúló pár előre juss”-t játszanak ezek a megszokottnál kissé nagyobbra sikerült gyerekek.

A szerencsevadászok azon az estén, amelyen megfigyeltük őket, egyik jeljegyzés szerint, így mentek egymásután: egy postás (szolgálati ruháját a hóna alatt szolgálaton kívüli állapotba helyezve), egy banktisztviselő (hőfehér teniszruhában, napellenzős sapkában, könnyű füstöt eregetve, mint egy propeller és ezzel a szinte mániákus kérdéssel üldözve a postást: „Pedzi már?”, egy parasztember (pécséses gungyában, fekete pörge-kalapban, tarisznyával a vállán, melyben kenyér és szalonna helyett több fajtájú kukac található, egy gyári munkás (kék overallban, hangtalanul füttyörészve), egy joghallgató, egy mezítelbas kisdíák, egy öszhajú, nyugalmazott adóvégrehajtó (ugyanolyan rövid nadrágban, mint a kisdíák), egy kőművessegéd és így tovább. Bizonyos, hogy rangrejtve egyetemi professzor is akadt közöttük (legjeljebb, ha rajtacsipik titkos szenvedélyén, azt mondja, hogy tudományos kutatást

folytat). A demokrácián csak két irányban esik sérelem. Az egyik, hogy aszszonyjéle egyáltalában nincs a pecázók között. A másik, hogy a kisdíákok horgászfelszerelése, a többtől eltérően, mindössze egy faágból, madzagból és horogból áll.

Meg kell még azt is mondani, hogy ennél derülátöbb társaság nem igen került még együvé. Sötét este lesz nap-nap után, már csak az új pontház fehér fala világít a parton, mint egy hatalmas felkiáltójel, de a szerencsevadászok közül egy sem akarja elhagyni a terepét. Mennél sivárabb eredményt mutat az egyenleg, annál bizakodóbbak. A parafadugó néha órákig meg se moccan a vízen, de ők folyton mozogni látják s rángatják kijelé, mert „harap a hal”. Jön a sétahajó és elriasztja a halakat, de ők meg vannak győződve, hogy ijedtükben a horog felé szaladnak. A két-három horogra került halaoskát hátóba teszik, a hálót gondosan beengedik a vízbe, hogy a halak ne szenvedjenek, fogóját pedig kövel a parhoz erősítik. Megegett már, hogy a halak hálából a gondoskodásért meglógtak a hálóval együtt, — gazdáját erre olyan harsány kacagás fogta el, mintha megütötte volna a főnyereményt.

Csak egyet nem tud az ember megérteni. Mire a szerencsevadászok hazamennek, halaszület már nincs nyitva se Pesten, se Budán. Hol szerzik be mégis a vacsorára valóit?

Rege Imre